

Arrest

nr. 170 466 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart op 5 april 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 2 mei 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de 'HIT Eurodac-databank' leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 2 april 2016 door de Poolse autoriteiten genomen werden.

De verzoeker wordt op 9 mei 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 11 mei 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een verzoek tot terugname aan de Poolse overheden op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Op 20 mei 2016 stemmen de Poolse overheden in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 18.1 c. van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, en is als volgt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 02.05.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn rijbewijs voor. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 02.04.2016 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 09.05.2016 en verklaarde dat hij Grozny op 09.03.2016 verliet om met de bus naar Moskou te reizen en daar tot 30.03.2016 te verblijven. Hij verklaarde daarna te zijn doorgereisd naar Wit-Rusland om daar tot 02.04.2016 in Brest te verblijven. De betrokkene gaf aan dat hij vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Polen betrad. In Polen diende de betrokkene op 02.04.2016 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat hij Polen op 04.04.2016 verliet om met de auto via Duitsland naar België te reizen om er op 05.04.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 02.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 11.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 20.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij voor België koos omdat hij er drie broers heeft. Hij gaf aan dat zijn broer A. [...] hem vertelde dat hij naar België moest komen en er opgevangen zou worden en asiel zou krijgen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat hij niet naar daar wil terugkeren. Hij verklaarde dat hij zich er niet veilig voelt omdat het te dicht bij Rusland ligt. De betrokkene gaf aan dat ze er snel opgespoord kunnen worden en hij gaf aan dat zijn broer vertelde dat er in Polen door Tsjetsjenen naar hem gevraagd werd. Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 06.06.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en zijn asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene verklaarde dat drie broers in België wonen, waarvan één die reeds de Belgische nationaliteit zou bezitten. De betrokkene gaf aan in België te willen blijven omwille van hun aanwezigheid in België.

Betreffende het verblijf in België van drie broers van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek

voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broers van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 -de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor - wat zijn gezondheidstoestand betreft - verklaarde dat hij last heeft van depressie, angst en slaapstoornissen. Hij gaf aan dat hij in zijn opvangcentrum al naar een psycholoog gevraagd heeft. Bovendien gaf hij aan af en toe een zwaar en opgezwollen gevoel aan de mag te hebbe. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers recht in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres.

Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60). We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen een van zijn broers en hem zou bestaan en dat een van de broers van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van een van de broers van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere

lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat hij zich er niet veilig voelt omdat het te dicht bij Rusland ligt. Hij gaf aan dat hij er snel zou kunnen opgespoord worden en verklaarde dat zijn broer hem vertelde dat er in Polen door Tsjetsjenen reeds naar hem gevraagd werd. We wensen te benadrukken dat de betrokkene geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bovendien kon de betrokkene geen elementen aanreiken om zijn beweringen ter staven.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 06.06.2016 aan verzet aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Polen door te wijzen op volgens hem ernstige tekortkomingen op verschillende vlakken. De betrokkene gaf aan dat de onthaal- en opvangvoorzieningen niet voldoen aan de Europese normen, de financiële ondersteuning ver onder het sociaal minimum ligt, er racisme heerst bij de Poolse bevolking, dat de juridische bijstand onvoldoende verzekerd is en dat informatie over de asielprocedure beperkt is. De betrokkene beargumenteerde zijn verzet op basis van enkele documenten, waaronder het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database -National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 20.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetswijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat.

Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als

moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

2.3.2.1.1. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Dat verzoeker door bemiddeling van zijn raadsman deed gelden dat de opvangvoorzieningen en de huisvesting voor asielzoekers in POLEN niet met de Europese normen overeenstemden.

Dat verzoeker eveneens deed gelden dat de asielprocedure in POLEN de wezenlijke procedurele waarborgen ingevoerd door de internationale verdragen niet respecteert.

Dat het er weinig toedoet of verzoeker of zijn raadsman deze elementen deed gelden.

1. De broers van verzoeker

Overwegende dat verzoeker meldt dat hij in BELGIE drie broers heeft, waarvan twee door de Belgische overheden als vluchtelingen erkend werden.

Dat de asielaanvraag van verzoeker op dezelfde motiveringen gegrond is als die wegens dewelke zijn twee broers als vluchtelingen erkend werden.

Dat de Verordening 604/2013 in dergelijk geval aan de Staten aanbeveelt de soevereiniteitsclausule toe te passen en zich verantwoordelijk te verklaren voor het onderzoek van zijn asielaanvraag zelfs indien het geen familielid betreft in de zin van de vermelde verordening.

Dat considerans 15 van de vermelde Verordening uitdrukkelijk meldt dat « De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden ».

Dat considerans 17 eveneens meldt dat « Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling ».

Dat artikel 17 §2 van de Verordening 604/2013, betreffende de discretionaire bepaling eveneens meldt dat « De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen ».

Dat de tegenpartij, rekening houdend met de ratio legis, van de Verordening 604/2013, zich op grond van artikel 17 van de Verordening 604/2013 aansprakelijk diende te verklaren.

Dat de tegenpartij die de vermelde soevereiniteits-clausule niet toepast, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

2. De opvangvoorzieningen in POLEN

Overwegende dat, in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de informatie afkomstig van het AIDA-verslag bevestigen dat de asielaanvragers in POLEN geen behandeling genieten overeenkomstig artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Dat de tegenpartij in de bestreden beslissing beweert dat bij lezing van het AIDA-verslag, verzoekers in POLEN niet het slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandelingen zullen zijn.

Dat het AIDA-verslag nochtans uitdrukkelijk meldt dat : “The amount of social assistance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in POLAND. [...] As the amount of financial allowance is not enough to rent separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions so not provide privacy and personal safety. »¹

Dat dit verslag eveneens aanduidt dat “The amount of social assistance is below the so called “social minimum”. The asylum seeker receives from one and half to two times less than what is essential according to the “social minimum”. The amount of social assistance for asylum seekers was not increased from 2003, even though the costs of living in Poland have enlarged by 35% to 50% depending on the type of the household.”²

Dat het AIDA-verslag besluit “As a result, material reception conditions are considered insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in SACIRI. The amount of social

*assistance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, their age or disability, which is incompatible with SACIRI and Others.”*³

Dat de tegenpartij die op grond van het AIDA-verslag meldt dat verzoeker in POLEN niet het slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandelingen zal zijn, in de zin van artikel 3 EVRM, de bewijskracht van geschriften schendt.

Dat uit de voormelde fragmenten van het AIDA-verslag blijkt dat in geval van terugzending van verzoeker naar POLEN, hij het slachtoffer zal zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Dat de tegenpartij eveneens beweert dat verzoeker niet het slachtoffer van slechte behandelingen of van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zal zijn enkel wegens zijn hoedanigheid van asielaanvrager.

Dat het AIDA-verslag in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij uitdrukkelijk benadrukt dat de asielaanvragers en de eigen onderdanen niet op dezelfde wijze behandeld worden.

Dat het AIDA-verslag zo wat de materiële opvangvoorzieningen vermeldt « *The system of granting material reception conditions for asylum seekers is separate from the general social assistance rules applicable to nationals and therefore these two are not comparable. Social assistance for national is provided on individually based assessment of needs, asylum seeker's reception material conditions are provided to every seeker, generally to the same extent.* »⁴

Dat de tegenpartij die met de hierboven vermelde elementen geen rekening houdt en aanduidt dat de opvangvoorzieningen in POLEN overeenstemmen met de voorwaarden van artikel 3 EVRM, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Dat anderzijds in verschillende artikelen gewag gemaakt wordt van racistische en xenofobe verklaringen en houdingen ten opzichte van de asielaanvragers.

Dat men zo in het artikel betiteld “*Réfugiés en Pologne : on ne fait que passer*” kan lezen dat het asielbeleid in POLEN eerder virtueel dan reël is.

Dat de materiële ondersteuning onvoldoende is.

Dat de Polen zeer ten opzichte van de vluchtelingen zeer onvriendelijk zijn.

Dat het artikel zo vermeldt : « *Entre mai et octobre, le nombre de personnes hostiles à l'accueil de réfugiés a plus que doublé, grimant de 21% à 43 %, tandis que le nombre de personnes favorables a chuté de 2 % à 54%, selon une étude de l'institut CBOS.* »

Dat « *Aujourd'hui les réfugiés ont peur, ils se sentent menacés.* »⁵

Dat « *ce sont les enfants immigrés qui souffrent le plus. Les termes réfugiés ou émigrés sont devenus les pires insultes dans les écoles.* »⁶

Dat sinds de aanslagen in Parijs « *les réfugiés sont pratiquement traités comme des lépreux.* »⁷

Dat POLEN verklaart dat zij de Europese overeenkomsten aangaande de overbrenging van de geïmmigreerden niet zal kunnen naleven.⁸

Dat de minister die aansprakelijk is voor de Europese Zaken de aanslagen met de migratiecrisis verblindt.⁹

Dat ten gevolge van de aanslagen van Brussel, « *la Première ministre Beata Szydło a déclaré que la Pologne n'était pas en mesure d'accueillir des demandeurs d'asile entrés dans l'Union européenne* »¹⁰

Dat verzoeker in geval van overbrenging naar POLEN onbetwistbaar het slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandelingen zal zijn.

Dat de tegenpartij, die het tegenovergestelde beweert, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Overwegende dat uit de documentatie van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de personen die over een internationale bescherming beschikken op de woningmarkt gediscrimineerd worden en een groter risico lopen geen woning te vinden, en dus, ertoe gedwongen worden op straat te leven (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 13).

Dat deze informatie weer bevestigd worden door de UNHRC (COI Focus Polen : Asiel in Polen, p.13).

Dat de Poolse wetgeving niet toegepast wordt, zodat de personen die een internationale bescherming genieten zich er niet op kunnen beroepen (COI Focus Polen : Asiel in Polen, p.13-14).

Dat het onderwijs eveneens zeer belangrijk is voor de personen die in POLEN een internationaal beschermingsstatuut bekomen hebben (COI Focus Polen : Asiel in Polen, p.16).

Dat verzoeker in geval van overbrenging naar POLEN dus onbetwistbaar het slachtoffer van talrijke discriminaties zal zijn en dat zijn fundamentele rechten dus duidelijk geschonden zullen worden.

Dat dit duidelijk blijkt uit de documentatie die de tegenpartij aan het administratief dossier gevoegd heeft.

Dat men in andere verslagen opgemaakt door NGO's eveneens kan lezen : « *Le marché du travail leur est fermé parce que il n'y a pas de programmes d'intégration. A cause des faibles revenus les familles nombreuses sont obligées de vivre dans de petits appartements ou de partager de logements exigu*

avec d'autres familles » (rapport de l'association des peuples menacés « La situation des réfugiés tchétchènes en Pologne : Question des droits humains », p. 8).

Dat men eveneens verneemt dat « Finding sustainable housing and employment is extremely difficult » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 1).

Dat gezien de tegenpartij meldt dat POLEN het naleven van de fundamentele rechten van verzoeker waarborgt en dat de Poolse overheden een effectieve bescherming bieden, de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk geschonden worden.

Dat het middel gegrond is.

3. De asielprocedure in POLEN

Overwegende dat tegenpartij zich namelijk grondt op een AIDA-verslag van november 2015 om te verklaren dat de asielprocedure van verzoeker zal gebeuren volgens de voorwaarden die de internationale overeenkomsten en verdragen naleven.

Dat zij zo verklaart dat de NGO's voor de gerechtelijke bijstand zorgen.

Dat zij eveneens verklaart dat de asielaanvragers een kosteloze juridische vertegenwoordiging solliciteren om voor de rechtbanken bijgestaan te worden.

Dat de NGO's voor deze hulp zorgen.

Dat de asielaanvragers geïnformeerd worden dat een dergelijke gerechtelijke bijstand toegestaan kan worden.

Dat in tegenstelling tot de verklaringen van de tegenpartij, het AIDA-verslag gewag maakt van het feit dat er geen wettelijk stelsel van gerechtelijke bijstand bestaat en dat de Poolse wetgeving de toegang tot een wettelijke bijstand niet waarborgt.

Dat hoewel de wettelijke vertegenwoordiging dankzij organisaties inderdaad mogelijk is, deze slechts zeldzaam voorzien wordt gezien het gebrek aan financiële middelen van de organisaties.¹¹

Dat sommigen om reden van dit gebrek aan financiële middelen hun activiteiten aangaande de juridische bijstand verminderden.¹²

Dat er geen juridische bijstand is tijdens de verhoren die in geval van een asielprocedure echter bepalend zijn.¹³

Dat de toegang tot de informatie betreffende de asielprocedure op algemene wijze belemmerd is, en zodus de asielaanvrager belet op gepaste wijze en met volkomen kennis van zaken te handelen.

Dat daarbij komt dat « Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were) . ».¹⁴

Dat verzoeker in geval van overbrenging naar POLEN dus geen kans heeft om het statuut van vluchteling te bekomen en dit ondanks zijn ernstige vrezes voor vervolging.

Dat de Poolse overheden niet zullen overgaan tot een volledig en onpartijdig onderzoek van zijn vrezes.

Dat de asielprocedure in dit verband niet onpartijdig is.

Dat dit strijdig is met voorschriften van de internationale overeenkomsten.

Dat de tegenpartij in het kader van haar beslissing vergeet rekening te houden met deze elementen die in het AIDA-verslag vermeld staan.

Dat de tegenpartij zich echter beroemt op het feit zij haar bestreden beslissing op dit verslag grondt, quod non.

Dat de tegenpartij nochtans duidelijk niet overgegaan is tot een grondig onderzoek van de toestand van de asielaanvragers in POLEN.

Dat zij, indien dit het geval was geweest de talrijke schendingen van de mensenrechten waarvan de asielaanvragers het slachtoffer zijn had kunnen vaststellen, en in het bijzonder, de asielaanvragers van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense etnische herkomst in POLEN.

Dat gezien de tegenpartij met de hierboven vermelde elementen geen rekening houdt en zich ertoe beperkt te melden dat POLEN dezelfde internationale verdragen als BELGIE bekrachtigd heeft en dat de fundamentele rechten van verzoeker er bijgevolg nageleefd zullen worden zij de in het middel beoogde beschikkingen, en namelijk de verplichting tot uitdrukkelijke motivering schendt.

Dat volgens het arrest Saciri uitgesproken door het Hof van Justitie van de Europese Unie dd. 27 februari 2014, de materiële opvangvoorzieningen in POLEN onvoldoende zijn om decente levensomstandigheden te waarborgen overeenstemmend met de menselijke waardigheid.

Dat verzoeker ertoe verplichten naar POLEN terug te keren artikel 3 EVRM duidelijk schendt.

4. De situatie van de Tsjetsjenen in POLEN.

Overwegende dat hoewel de tegenpartij aanvoert dat verzoeker in POLEN over een effectieve bescherming zal genieten, uit de documentatie van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en

staatlozen blijkt dat de moslims niet alleen het slachtoffer zijn van discriminatie, maar ook van gewelddadigheden om reden van hun geloof (COI Focus POLEN : Asiel in POLEN, p.12).

Dat het verslag eveneens meldt dat de etnische herkomst in deze gewelddadigheden een belangrijke rol speelt en dat de Tsjetsjenen in het bijzonder het slachtoffer van deze gewelddadigheden zijn (COI Focus POLEN : Asiel in POLEN, p.12).

Dat deze informatie bevestigd worden door meerdere bronnen en namelijk door de UNHRC zijn (COI Focus POLEN : Asiel in POLEN, p.12).

Dat de Poolse overheden aan de vluchtelingen geen effectieve bescherming tegen deze gewelddadigheden bieden (COI Focus POLEN : Asiel in POLEN, p.12).

Dat volgens de documentatie van tegenpartij thans geen enkele veroordeling uitgesproken werd wegens feiten van racisme (COI Focus POLEN : Asiel in POLEN, p.12).

Dat het verslag vervolgens aanduidt dat de toestand steeds nijpender wordt.

Dat men van 48 aanvallen in 2010 op 272 in 2012 opgeklommen is.

Dat het aantal aanhoudingen van daders van deze gewelddadigheden zwak blijft (COI Focus POLEN : Asiel in POLEN, p.12).

Dat men zo in andere verslagen leest dat « However, recent increase in verbal and physical attacks against Chechen refugees and the slow response of the Polish authorities indicate that xenophobic if not openly racist attitudes are gaining some level of acceptance in the society » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat volgens een peiling van het instituut CBOS, meer dan de helft van Poolse bevolking tegen het onthaal van de vluchtelingen is.

Dat men eveneens een toename van racisme en van nationalisme in de Poolse bevolking vaststelt.

Dat het verslag eveneens meldt dat de Tsjetsjenen het slachtoffer zijn van racistische aanvallen maar dat de overheden slechts traag of niet reageren.

Dat deze discriminaties en gewelddadigheden waarvan de moslims en in het bijzonder de Tsjetsjenen in POLEN het slachtoffer zijn bevestigd worden door de verklaringen van verzoeker.

Dat daarenboven niet betwistbaar is dat talrijke Tsjetsjenen omgekocht door Kadyrov zich in POLEN bevinden en hun landgenoot bedreigen « There exists substantial evidence that emissaries of the current Chechen president Ramzan Kadyrov are active in Poland » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 1).

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor door de tegenpartij zijn vrezen hieromtrent meedeelde.

Dat hem namelijk verklaard werd dat meerdere Tsjetsjenen hem in POLEN reeds opzochten en naar hem vroegen.

Dat de tegenpartij in de bestreden beslissing hiervan gewag maakt.

Dat men eveneens kan lezen dat Due to shortage of regular housing, many recognised refugees linger in accommodation centres for a number of years or they remain living in areas where the centres are located. There, they are highly visible and can easily be monitored and threatened. (...) This fear has been noted also in a report by the European Council on Refugees and Exiles (ECRE) on the treatment of Chechen asylum seekers in Europe:15 The reasons given by Chechen asylum seekers for not wanting to stay in Poland include: that they have concerns for their safety; they are scared that the Chechen President, Ramzan Kadyrov's men operate freely in Poland and will pressure Chechens to return to the Russian Federation (p. 6) » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat FRANKRIJK anderzijds erkend heeft dat de Poolse overheden op hun grondgebied geen internationale bescherming aan de Tsjetsjenen kunnen bieden "These reasons have already been recognised in some European countries. For example, in a decision issued on 15 February 2011 the French Asylum Court of Appeal granted refugee status to a Chechen man who had previously been recognised as a refugee in Poland. (...) He feared being abducted and tortured by them and asked the Polish authorities for protection.

Eventually, he fled to France because he was unable to access effective international protection in Poland (ECRE 2011, p. 34) » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2)."

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 1319 e.v. BW laat verweerder vooreerst gelden dat voormelde artikelen slechts betrekking hebben op de bewijswaarde van overeenkomsten en om deze reden niet dienstig kunnen toegepast worden op de in casu bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst in dit kader naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

“2.2. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dient de Raad op te merken dat deze betrekking hebben op het bewijs van overeenkomsten en derhalve niet dienstig kunnen worden opgeworpen ten aanzien van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 91 953 van 22 november 2012)

“2.3. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (RvS 28 februari 2006, nr. 155.679).” (R.v.V. nr. 87 262 van 10 september 2012)

“De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en hebben derhalve een zuiver privaatrechtelijk karakter. Zij zijn niet van toepassing op een administratiefrechtelijke procedure.” (R.v.V. nr. 80 739 van 7 mei 2012)

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In een eerste onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij in België drie broers heeft, waarvan twee als vluchteling erkend zijn. De verzoekende partij voert aan dat haar asielrelaas op dezelfde motieven gestoeld is als deze van haar broers. De verzoekende partij meent dat de Dublin III-verordening in dergelijke omstandigheden voorschrijft om de soevereiniteitsclausule toe te passen.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende overwegingen, voor wat betreft de aanwezigheid van de broers van de verzoekende partij in het Rijk:

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een

zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor - wat zijn gezondheidstoestand betreft - verklaarde dat hij last heeft van depressie, angst en slaapstoornissen. Hij gaf aan dat hij in zijn opvangcentrum al naar een psycholoog gevraagd heeft. Bovendien gaf hij aan af en toe een zwaar en opgezwollen gevoel aan de mag te hebbe. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers recht in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to

coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60). We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen een van zijn broers en hem zou bestaan en dat een van de broers van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van een van de broers van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat de loutere aanwezigheid van de broers van de verzoekende partij in het Rijk, geen reden kan zijn om in casu toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Verweerder laat gelden dat voormeld artikel 17 van de Dublin III-Verordening betrekking heeft op de discretionaire mogelijkheid in hoofde van de lidstaat om ervoor te kiezen een asielaanvraag te behandelen, ook wanneer de lidstaat daartoe niet gehouden is op grond van de andere bepalingen van de Verordening, dan wel om aan een andere lidstaat te vragen het verzoek te behandelen op grond van humanitaire redenen.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft aangevoerd in de bestreden beslissing, heeft Polen dergelijke vraag niet gesteld, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris evenmin een reden zag om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule vervat in voormeld art. 17 van de Dublin III-Verordening.

Verzoekende partij slaagt er immers geenszins om aan te tonen dat hij een beschermenswaardige relatie heeft op het grondgebied.

Verweerder benadrukt dat uit de definities van artikel 2 van de Dublin III-verordening afdoende blijkt dat de verzoekende partij en haar meerderjarige broers niet als gezinsleden kunnen beschouwd worden, zoals bedoeld in de Dublin III-verordening. Om voormelde redenen is de verwijzing van de verzoekende partij naar de considerans 15 bij de Dublin III-verordening niet dienstig.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging afdoende werd toegelicht om welke reden in casu niet kan besloten worden dat er redenen zijn om aan te nemen dat er daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar broers.

Bovendien werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat geen schriftelijke verklaring van de verzoekende partij haar meerderjarige broers voorligt, terwijl het door de verzoekende partij zelf aangehaalde artikel 17 van de Dublin III-verordening nochtans uitdrukkelijk stipuleert dat “de betrokkenen” schriftelijk moeten instemmen.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allermint kennelijk onredelijk besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten opzichte van de verzoekende partij.

In een tweede, derde en vierde middel levert de verzoekende partij kritiek op de opvangmogelijkheden in Polen, alsook op de asielprocedure in Polen en verwijst zij meer specifiek op de situatie voor Tsjetsjenen in Polen. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest dreigt.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens zijn verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat hij zich er niet veilig voelt omdat het te dicht bij Rusland ligt. Hij gaf aan dat hij er snel zou kunnen opgespoord worden en verklaarde dat zijn broer hem vertelde dat er in Polen door Tsjetsjenen reeds naar hem gevraagd werd. We wensen te benadrukken dat de betrokkene geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bovendien kon de betrokkene geen elementen aanreiken om zijn beweringen ter staven.

(...)

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de

ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal

worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en

huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetswijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat.

Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische

Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM."

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op grond van het in de bestreden beslissing aangehaalde AIDA-rapport niet tot het besluit had kunnen komen dat er geen schending van artikel 3 EVRM dreigt.

Uit de beschouwingen van de verzoekende partij blijkt evenwel dat haar kritiek kennelijk gestoeld is op een partiële lezing van zowel de motivering van de bestreden beslissing, als de inhoud van het AIDA-rapport.

In zoverre de verzoekende partij bijvoorbeeld verwijst naar een passage over de financiële bijstand voor asielzoekers in Polen, benadrukt verweerder dat hieromtrent op gedegen wijze is gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er allerminst in om afbreuk te doen aan volgend besluit in de bestreden beslissing:

“Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.”

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou hebben besloten dat nergens uit blijkt dat zij gebruik zal moeten maken van de beperkte financiële bijstand, vermits de verzoekende partij opvang zal krijgen in een opvangcentrum.

Het loutere feit dat het AIDA-rapport ook bepaalde problemen of tekortkomingen vermeldt in het Poolse asielsysteem kan -zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing- niet volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Eén en ander geeft slechts blijk van een evenwichtig onderzoek, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet blind blijft voor de uitdagingen waarmee de Poolse asielinstanties (net als alle Europese asielinstanties) geconfronteerd worden.

In zoverre de verzoekende partij nog artikelen aanhaalt, waaruit zou moeten blijken dat de opvangomstandigheden voor vluchtelingen in Polen ondermaats is, benadrukt verweerder nog dat de Poolse autoriteiten in casu de terugname van de verzoekende partij uitdrukkelijk aanvaardden in het licht van artikel 18.1.c van de Dublin III-verordening. De verzoekende partij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat de door haar aangehaalde bronnen eveneens van toepassing zijn op Dublin-terugkeerders:

“(…) niet aantoonde dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen (...)”

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd nopens alle door de verzoekende partij voorgehouden tekortkomingen in de opvang en het asielsysteem in Polen.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat erkende vluchtelingen in Polen gediscrimineerd worden, benadrukt verweerder vooreerst dat de verzoekende partij middels deze bedenking minstens impliciet te kennen geeft dat zij wel degelijk gelooft dat haar asielaanvraag door de Poolse instanties zal onderzocht en behandeld worden.

Aansluitend op de kritiek van de verzoekende partij laat verweerder nog gelden dat het de verzoekende partij, eenmaal zij de vluchtelingenstatus zou verkregen hebben en aldus verblijfsrecht heeft verworven in een EU-lidstaat, vrij staat gebruik te maken van het vrij verkeer van personen, indien zij meent in een andere lidstaat meer perspectief te zullen krijgen. Beschouwingen over het leven als erkende vluchteling in Polen zijn aldus weinig dienstig. Eén en ander sluit echter niet dat uit dat in toepassing van de Dublin III-verordening Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

De verzoekende partij slaagt er middels haar summiere beschouwingen allerminst in om afbreuk te doen aan het gedegen onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Polen, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Polen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op daadwerkelijke rechtsbescherming.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Polen.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden.

De verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Polen (waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend) niet verder dan de loutere verklaring:

“De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat hij niet naar daar wil terugkeren. Hij verklaarde dat hij zich er niet veilig voelt omdat het te dicht bij Rusland ligt. De betrokkene gaf aan dat ze er snel opgespoord kunnen worden en hij gaf aan dat zijn broer vertelde dat er in Polen door Tsjetsjenen naar hem gevraagd werd.”

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Polen slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Polen geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Polen haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, *“in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”*.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Polen. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

De verweerder herhaalt dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Terwijl uit de documenten waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris verwees in de bestreden beslissing, duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een structureel probleem in Polen, noch wat betreft opvang, noch wat betreft de procedure.

In zoverre de verzoekende partij gewag maakt van gewelddaden tegen moslims of Tsjetsjenen, stelt verweerder vast dat de verzoekende partij verwijst naar individuele aanvallen. De verzoekende partij toont allerm minst aan dat zij als Tsjetsjeense onderdaan vanwege de Poolse autoriteiten niet de nodige bescherming zal kunnen genieten tegen racistische of xenofobe reacties.

Verweerder verwijst nogmaals naar de overwegingen van de bestreden beslissing:

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdte behandeling die zij zou ondergaan in Polen. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Polen dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”*

2.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 17.2, eerste lid, van de Dublin III-Verordening luidt als volgt :

“De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet betwist dat hij ten aanzien van zijn broers die in België verblijven niet kan beschouwd worden als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2.g van de Dublin-III-Verordening en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Dublin-III-Verordening valt. *In casu* beroept verzoeker zich enkel op artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening. De soevereiniteitsclausule opgenomen in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening voorziet in geen enkele verplichting doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielerzoek behandeld wenst te zien. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen een van zijn broers en hem zou bestaan en dat een van de broers van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van een van de broers van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”* In haar verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de verklaring dat hij drie broers in België heeft, waarvan twee de vluchtelingenstatus en hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting. Verzoeker gaat echter niet op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin uiteengezet waarom de verwerende partij *in casu* geen toepassing wenst te maken van artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker betwist niet dat er geen daadwerkelijke band van afhankelijkheid is tussen hem en zijn broers. Evenmin weerlegt verzoeker het motief van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat zijn broers niet voor hem kunnen zorgen en hem bijstaan. Ook toont verzoeker niet aan dat er een schriftelijke verklaring van zijn broers voorligt waarmee ze instemmen met de toepassing van

voormeld artikel. Met zijn betoog maakt verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening aannemelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake 'N.S. tegen Secretary of State for the Home Department' dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."*

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat." Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor en met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerst vermelde arrest dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”* Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94: *“l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime”.*

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan en de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Ten eerste verwijst verzoeker naar de opvangvoorzieningen in Polen en concludeert op basis van de pagina 47 en 48 van het AIDA-rapport van november 2015 dat de behandeling van asielzoekers in Polen niet overeenkomstig artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot een partiële lezing van voormelde pagina's en niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. Immers, heeft verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij op deze problematiek gewezen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum [...] In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.”* Voormelde motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het AIDA-rapport van november 2015, en worden niet weerlegd

door verzoeker. Verzoeker herhaalt wederom dat de sociale bijstand die asielzoekers krijgen onvoldoende is om adequaat te leven in Polen en verwijst hiervoor naar bladzijde 47-48 van het AIDA-rapport. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat Polen op het vlak van opvang werkt met een tweeledig-systeem. Bovenaan bladzijde 47 wordt gesteld dat bij wet verplicht is om bijstand te verlenen aan personen in centra en dat dit geldt voor alle asielzoekers. Verder wordt aangegeven dat asielzoekers de toestemming kunnen krijgen om bijstand te krijgen buiten het centrum. Vervolgens wordt inderdaad uiteengezet dat de sociale bijstand die asielzoekers in die omstandigheden krijgen, in het algemeen onvoldoende is om een adequate levensstandaard te hebben in Polen en het heel moeilijk is om een appartement of kamer in Warschau te huren. Hierdoor zijn ze vaak gedwongen om samen te leven in een veel te kleine accommodatie. Het gevolg hiervan is dat de materiële opvangvoorzieningen als onvoldoende beschouwd worden om een adequate levensstandaard te verzekeren. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij in zijn concreet geval geen gebruik kan maken van de opvangvoorzieningen in een centrum en buiten het centrum zou willen verblijven. Op bladzijde 48 van het AIDA-rapport wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat de centra niet overbezet zijn, zoals ook in de bestreden beslissing correct wordt weergegeven. Vervolgens toont verzoeker niet aan dat indien hij in het centrum zou verblijven de bijstand die hij zou krijgen onvoldoende is om adequaat te leven. Daarenboven blijkt uit het AIDA-rapport (blz. 49 -51), dat het zelfs mogelijk is dat alleenstaande mannen een afzonderlijke kamer krijgen in een opvangcentrum, dat asielzoekers verantwoordelijk zijn voor het onderhoud van hun eigen kamers en de gemeenschappelijke delen en dat er vaak voldoende badkamers zijn, die weliswaar moeten gedeeld worden. Ook blijkt uit het AIDA-rapport dat er maaltijden voorzien worden, en dat slechts in één centrum de asielzoekers zelf moeten koken. In navolging van de wet wordt bij de bereiding van de maaltijden en dranken, in de mate van het mogelijke, rekening gehouden met religieuze en culturele voorschriften. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen die op systeemfouten wijzen.

Waar verzoeker verwijst naar een peiling waaruit blijkt dat de publieke opinie meer en meer gekant is tegen de opvang van asielzoekers, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat de opvangvoorzieningen een systeemfout bevatten. Evenmin met haar betoog dat personen die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gekregen hebben moeilijkheden ondervinden om huisvesting te krijgen, maakt verzoeker aannemelijk dat Polen gekenmerkt wordt door systeemfouten, nu het toegang tot huisvesting een algemeen probleem in Polen is.

Waar verzoeker vervolgens ingaat op het onderwijs in Polen, wijst de Raad erop dat verzoeker vooreerst niet aantoont dat hij nog onderwijs volgt of dient te volgen waardoor hij niet aannemelijk maakt welk belang hij heeft met zijn kritiek op het onderwijs in Polen voor asielzoekers.

Waar verzoeker wijst op discriminaties begaan in Polen en op de situatie van Tsjetsjenen in Polen, wijst de Raad erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing verzoeker voormeld argument reeds aangehaald heeft. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”* Op voormelde motieven van de bestreden beslissing gaat verzoeker wederom niet op in. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat de discriminaties in Polen een dergelijk niveau bereiken dat ze aanleiding geven tot folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen en dat hij hiervoor geen rechtsbescherming in Polen kan krijgen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de asielprocedure in Polen. Hij gaat vooral in op het gebrek aan juridische bijstand en het gebrek aan informatie omtrent de asielprocedure. Ook meent verzoeker dat het onderzoek niet onvolledig en partijdig verloopt.

Met betrekking tot de asielprocedure in Polen wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen*

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 20.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5). [...] Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetswijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat.

Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1). [...] Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is."

Verzoeker betwist niet dat na zijn terugname op grond van artikel 18.1. c van de Dublin-III-Verordening hij een asielverzoek in Polen zal kunnen indienen. In haar verzoekschrift stelt verzoeker dat in het AIDA-rapport wordt aangegeven dat Polen geen wettelijk stelsel van gerechtelijke bijstand heeft. Dit betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag. In het AIDA-rapport van november 2015 wordt op bladzijde 10 uitdrukkelijk gesteld dat: "The law transposing the recast Asylum Procedures and Reception Conditions Directives entered into force in November 2015. The introduction of a state legal aid system is the major change in this regard. The system, entering into force in January 2016, will consist in legal information by the Office for Foreigners at first instance and legal aid from lawyers, legal counsellors and NGOs at second instance." Op bladzijde 22 van voormeld rapport wordt gepreciseerd dat: "A State legal aid system was introduced by the Law amending the Law on Protection on 13 November 2015.⁶³ This is something new within Polish legislation (there is still no state-funded legal aid for citizens). The legal aid system will cover legal information, provided by the employees of the Office for Foreigners in cases concerning cessation of protection in the first instance, and legal aid provided by advocates, legal counsellors and NGOs in the second instance. The latter will involve preparing appeal and providing legal representation in cases concerning refusal of protection, discontinuance of the procedure, refusal of reopening the procedure, Dublin, inadmissibility of the application and cessation of protection. The system will be managed by the Head of the Office for Foreigners who will contract advocates, legal counsellors and NGO lawyers. The system will enter into force on 1 January 2016." Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat er een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat opgericht werd voor asielzoekers. Voorts wordt terecht gesteld dat het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor

Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie. Met betrekking tot deze concrete en correcte argumenten van de bestreden beslissing brengt verzoeker geen argumenten aan. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de situatie zoals die van toepassing was voor de wetswijzing van november 2015. Waar verzoeker stelt dat het onderzoek naar zijn asielaanvraag niet volledig of onpartijdig zal onderzocht worden door de Poolse overheden, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont op welke bronnen hij zich steunt om dit te verklaren. Op bladzijde 41 van het AIDA-rapport van november 2014 wordt uitdrukkelijk aangegeven dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites onderzocht wordt. Verzoeker wijst er wel op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders eerder als economische migranten worden beschouwd omdat zij zich niet hebben verzekerd van de bescherming van het eerste land van binnenkomst.

Uit het AIDA-rapport, dat door de verwerende partij werd gehanteerd, blijkt in het algemeen dat er geen informatie is aangaande obstakels in de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders. Verzoeker citeert uit een passage uit het bedoelde rapport waarin wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders niet zelden worden beschouwd als economische migranten, omdat zij zich niet in het eerste mogelijke land onder internationale bescherming hebben gesteld. Uit de bedoelde passage, in het licht van het geheel aan informatie, blijkt in eerste instantie geen beperking in de toegang tot de asielprocedure. Verder blijkt uit het rapport dat Dublin-terugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag en toont verzoeker derhalve niet aan dat hij zich niet in rechte zou kunnen verzetten tegen dit argument. Uit het rapport blijkt, ten slotte, hoegenaamd niet dat Dublin-terugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublin-terugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat er geen toegang tot informatie is met betrekking tot de asielprocedure, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is.”* Voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wijst de Raad erop dat op bladzijde 32 van het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld wordt dat sinds de wetswijzing van 13 november 2015 de Poolse overheden verplicht zijn om de asielzoeker schriftelijk te informeren, in een taal die hij begrijpt, omtrent de volgende punten:

- de regels met betrekking tot de asielprocedure;
- de rechten en verplichtingen van een asielzoeker en de wettelijke gevolgen ervan;
- de mogelijkheid om het UNHCR te informeren over de asielaanvraag, de documenten lezen, de mogelijkheid om notities en kopies te maken;
- de NGO's die werken rond asielzoekers;
- de materieel opvang en medische bijstand;
- de toegang tot gratis juridische bijstand;
- het adres van het centrum waar de verzoekende partij zal terechtkomen.

Voorts wordt er op bladzijde 32 van het AIDA-rapport gewezen op het gegeven dat er een brochure opgesteld werd door *“the Office for foreigners”* waarin de asielprocedure praktisch wordt toegelicht, met name *“First steps in Poland – practical brochure for asylum applicants in Poland.”* Deze brochure is beschikbaar in zes talen en onder meer in het Russisch.

Met betrekking tot de situatie in Polen van Tsjetsjenen verwijst verzoeker naar bladzijde 12 uit het COI Focus Polen, en stelt dat Tsjetsjenen in Polen slachtoffer zijn van gewelddadigheden. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker bladzijde 12 van voormeld rapport niet gevoegd heeft aan zijn verzoekschrift. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van gewelddadigheden ten

aanzien van hem gedurende zijn verblijf in Polen. Daarenboven toont verzoeker op basis van zijn betoog in zijn verzoekschrift niet aan dat Tsjetsjenen in Polen worden blootgesteld aan een praktijk van gewelddadigheden, waaronder ernstige discriminaties, die op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat meerdere Tsjetsjenen naar hem op zoek waren in Polen. Van deze verklaringen wordt geen begin van bewijs bijgebracht.

De artikelen 1319 tot 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Zij hebben geen betrekking op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hoe de voormelde artikelen van toepassing zouden kunnen zijn op de bovendien louter algemene informatie bij het verzoekschrift, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoeker *prima facie* niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde niet deugdelijk heeft onderzocht en gemotiveerd dat er, op het vlak van zijn individuele situatie of in het licht van de algemene situatie in Italië gronden zijn om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken en er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 604/2013. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening, blijkt op het eerste gezicht niet.

Gelet op de informatie die thans voorligt en gelet op het profiel van verzoeker dient de Raad *prima facie* tot de conclusie te komen dat er geen indicaties zijn dat de overdracht naar Italië in strijd is met de bescherming, geboden door artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt dus *prima facie* niet voor.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS